

L'APUNT

Etimologies lúdiques coronàries

Lluís Lloret

Aquests dies que hem aparcat un procés per encetar-ne un altre, de víric, amb la coincidència que en tots dos casos ens volem desempallegar, entre d'altres coses, d'una *corona*, busquem entreteniments. Us en proposo un de lingüístic sobre el coronavirus que ens té confinats, i aviat confitats, a casa. No tinc bona química amb el terme *corona*, soc antimonàrquic i les tia-

res de princesa no em queden tan bé com els vestits perquè tinc la coroneta en forma de meló i em cauen; tot el que té a veure amb coronari em provoca palpit i taquicàrdia; les corones australs i boreals no tenen força per atreure'm perquè les constel·lacions estan molt lluny; ni tan sols accepto la cervesa Coronita, soc de Voll-Damm, com el festival de jazz de Barcelona.

L'aparició de la UHF, en re-emissió, depenent de les èpoques. En l'article publicat el 2015 en aquest diari es recordava com Sílvia Munt celebrava les adaptacions teatrals a la televisió: "Hem d'aconseguir que l'espectador s'oblidi que està veient una obra de teatre i alhora que estiguem orgullosos de fer-ho així." Ho deia en una entrevista a Presència la directora Sílvia Munt, arran de la versió d'*El cafè de la Marina*. Aquell que TV3 va estrenar dilluns passat amb notable èxit d'audiència —es va situar com a segona opció de la nit amb un 12,1% de quota— tenint present la competència ferotge i frívola de Tele 5.

Gravacions de pla fix

És cert que les gravacions disponibles aquests dies en obert a les xarxes estan pensades per a distribució: tenen molt poques càmeres i permeten seguir la trama i, sovint, intuir l'expressivitat actoral. Però la iniciativa com a reacció al tancament ha estat ben vista, globalment. L'actor Ivan Benet, el primer que va discrepar inicialment de la campanya del Lliure, admetia més tard responenent a Pol López ("Jo vaig dubtar molt quan m'ho van preguntar perquè pensava molt igual que Ivan Benet, però mira, vaig pensar, jo ja sé —i qui va al teatre també— què és el teatre. I la proposta em sembla bé com a teatre de la ciutat"): "My friend: Sí, la iniciativa és bona, si més no per visibilitzar com la nostra professió sempre s'aguanta d'un fil. I sempre pot ser interessant reveure bons treballs fins i tot internament."

A Instagram, sota el títol *Quedateencasa.comedy* els humoristes de l'Estat espanyol han muntat maratons, de les 17 a les 24 hores. Cada 30 minuts hi intervé un còmic i es donen pas l'un a l'altre. Toni Moog, un dels còmics que s'hi ha sumat, explica: "Si al teatre hi ha una foscor que permet concentrar-se, a casa mentre mires la tauleta tens moltes altres distraccions." ■

Algunes obres de teatre a les xarxes socials

Llista d'espectacles que les companyies han penjat a les xarxes socials per mirar de compensar el tancament obligat de totes les sales de teatre.

La Calòrica:

- Editto bulgaro
- Ekstraordinarnny
- La nau dels bojós
- Bluf
- Sobre el fenomen
- El profeta
- Fairfly

La Ruta 40:

- Fa una mica de soroll
- El balneari
- Llarg dinar de Nadal
- La col·lecció Cúbit
- Una lluita constant

LAMiniMAL:

- El suïcidi de l'elefant hipotecat

L'Ateneu Popular Nou Barris ha penjat el Circ d'Hivern

- Nu

Carla Rovira presenta el muntatge estrenat a Fira Tàrraga 2017

- Màtria

La productora de teatre familiar Viu el Teatre penja les produccions:

- Alcía al país de les meravelles (contrasenya: aliciameravelles-musical).
- Cinemúsica (contrasenya: cinemúsica)

Joana Brabo:

- Alone together (el xou que s'ha representat a La Gleva i l'Antic Teatre, recentment amb els ulls tapats). És l'únic cas de pagament (9,99 euros).

INAEM:

- Teatroteca Centro de Documentación teatral. Cal fer una inscripció prèvia.

TVE Catalunya

- Teatro en catalán

Crònica la funció d'1/3

Aquell escalf tan fred

Dijous es va representar 'Per un sí o per un no' a l'Akadèmia amb menys gent i separant els espectadors ■ AKADÈMIA T.

Jordi Bordes

Barcelona

L'artista Àngel Pavlovsky deia, sovint, en els seus xous, que una de les oportunitats del teatre és estar-se tocant amb desconeguts, tot compartint filera: l'encantava provocar promiscuïtat. L'artista convidava que se saludessin efusivament (amb petons inclosos). Aquesta sensació d'escalf d'estar compartint una història representada en directe no es va poder viure dijous a la nit, l'últim vespre abans que el teatre es veiés forçat a abaixar el teló per prescripció governativa. A l'Akadèmia Teatre en la representació de *Per un sí o per un no* van retirar les butaques i van mantenir les dues grades, com es veu a la foto.

A la Biblioteca de Catalunya, el regidor Marc Serra (que tornava al teatre gestionat per La Perla29 després que s'haguessin anul·lat funcions al Romea, on acompanyava Clara Segura i Bruno Oro a la comèdia *Cobertura*) convidava que el públic s'assegués on volgués, indicant-li la zona que li corresponia. Les entrades no anaven numerades. Les parelles seien juntes. Els solitaris quedaven en evidència, més des-

marcats. Una fredor que, per sort, la contenció austera i la intensitat dels intèrprets va ajudar a connectar.

La Perla29 ha volgut reivindicar a Catalunya Jean Luc Lagarce, un autor que es prodiga actualment a França de manera similar a Wadji Mouawad. *Només la fi del món*, de fet, beu d'aquell teatre fosc de per-

La interpretació, dirigida per Broggi, mostra unes ànimes que escolten les rèpliques dels altres

sonatges anònims de Koltès, de qui en va ser coetani. L'obra revela amb una profunda intimitat la soledat del protagonista; en realitat, la incapacitat d'estimar-se entre els germans d'una família d'un poble de províncies. El que haurien de ser abraçades són retrets. L'ombra del pare (el fill gran va anar-se'n arran de la seva mort) encara plana sobre aquella

relació, estroçada uns anys enrere. I aquell escriptor, aparentment personatge d'èxit que és popular per les seves novel·les, es mostra apàtic, incapaç de fer-se entendre. Li cauen a sobre tots els retrets que els germans havien anat podrint dins la seva ànima. La mare, distant, evita parlar del present, prefereix refugiar-se en un passat. I la dona del germà (la mirada externa) prova d'entendre i és capaç de percebre la raó de la tornada però no ho vol expressar.

Oriol Broggi signa una direcció molt austera en què amb prou feines es representa. Més aviat, només es diu. Però des d'una profunditat que corprèn. Com a l'adaptació de *Solitud*, d'Alícia Gorina. El cop de canell de la direcció de Broggi és mínim però eficaç. Els actors són personatges que diuen el text però, sobretot, que escolten les rèpliques dels altres. Amb una atenció magnètica. No cal cap trencament amb el quadre (per doblar, compartir papers). L'obra és dura. Sobretot, el dia del límit del terç de públic. Però els actors van saber connectar, dirigint-se als espectadors i deixant que el drama es desenvolupés amb tota la seva intensitat. La tensió escalfa des de la distància. ■